ZPRAVODAJ

FARNOSTI SMRŽICE

číslo 111; září 2017

Na úvod… Úvodník

Sestry a bratři, milí přátelé,

vítám vás opět po prázdninách a dovolených doma při čtení Zpravodaje naší farnosti.

Září se chýlí ke konci, co nevidět vstoupíme do měsíce růžencového, letos zvláště umocněného stým výročím posledního zjevení P. Marie v portugalské Fatimě. Tak silné události nenecháme přejít jen tak, určitě si je ještě připomeneme - třeba filmem, natočeným k přiblížení a porozumění tohoto zjevení.

První podzimní měsíc nás možná přivítá počasím, které ohlásí konec léta, ale zcela jistě nám dá najevo, že - právě ode dne, kdy píšu tyto řádky - se noc na půl roku ujímá vlády nad dnem. Bude dříve tma, bude se více svítit - a to je také jeden z důvodů, proč jsme se rozhodli po dlouhých přípravách a rozmýšlení pustit se konečně do nového osvětlení kostela. Materiál jsme nakoupili, ale instalaci provedeme svépomocí. Proto moc prosím každého, komu není stav našeho kostela lhostejný, přiložte ruku k společnému dílu na zkrášlení. Ne každý může dělat namáhavější práci např. při sekání drážky pro kabely, ale pro každého se jistě najde to, nač stačí, třeba uklidit a dát kostel zase do pořádku.

Práce je rozvržena takto: ve čtvrtek 28. září od 8:00 příprava a začátek sekání drážek; pokračování další den založením kabeláže a příp. zaomítnutím. V sobotu 30. září od 16:00 úklid. Věřím, že se dílo zdaří, také díky vašim modlitbám a pomocí Boží a vaší a že výsledek nás všechny příjemně překvapí.

Děkuju za spoluúčast a přeju pěkné podzimní dny s růžencem.

Otec Jožka, salesián

19 pravidel dobré nálady

(pokračování)

13. SPÁNEK

Dobře spěte. Vyspalý člověk je většinou veselý.

Člověk unavený je zřídkakdy veselý, vlídný.

Lidé nemají čas ke spaní, a proto nemají sílu ke smíchu.

Že my, lidé jedenadvacátého století, bychom neměli čas? Vždyť denně získáváme tolik času letadly a rychlíky, auty a telefonem. Jen jedno bych rád věděl: Co děláme s časem, který tak získáváme? Čas získává jenom ten, kdo si dopřává času, kdo se nedává nezdravě štvát. Štvaní nás zneklidňuje a okrádá o spánek. I spát se musíme učit. Musíme se v tom cvičit. Dopřejeme-li si čas ke spánku, budeme veselými lidmi. Bůh zhasíná slunce večer, abychom mohli mít klid. Kdo si dělá z noci den, okrádá se o drahocenný prostředek k dobré náladě.

Francouzský básník Charles Péguy se vysmívá přílišné starostlivosti a pěje chvalozpěv na spánek:

Nemám rád toho, kdo nespí, praví Bůh.
Spánek je přítel člověka.
Spánek je přítel Boha.
Spánek je jedním z mých nejkrásnějších stvoření,
Sám jsem odpočinul sedmého dne.
Kdo má čisté srdce, dobře spí,
Kdo dobře spí, má čisté srdce…

Bylo…

- ✓ Na schůzi zastupitelstva obce bylo rozhodnuto - díky získané dotaci - o opravě naší kaple P. Marie u hřbitova. Ještě nevíme, kdy se začne.

Bude…

- Rozhodli jsme o sice dražším ale osvědčeném, účinném a krásném osvětlení kostela, včetně nové elektroinstalace.
- Při mši 1. října poděkujeme za úrodu, kterou jsme z Boží dobroty sklidili. Přineste také něco z vaší úrody, po požehnání si to zase odnesete.

- Pouť k P. Marii růžencové ke kapličce v Oklukách 7. října odpoledne. Podrobnosti budou později na plakátech a v ohláškách.
- Vyučování náboženství začne ve čtvrtek 5. října ve 14:00 na faře.
- V našem kostele bude 10. prosince zajímavý adventní koncert.

JSME RODINA. KAŽDÝ DŮM JE ŠKOLOU ŽIVOTA A LÁSKY.

(strenna - heslo salesiánské rodiny 2017)

(pokračování z minulého čísla)

Čtvrtá kapitola: Láska v manželství (AL 89 – 164)

V této kapitole papež František představuje teologický pohled na lásku v manželství a v rodině, přičemž komentuje některé výrazy z velepísně na lásku v prvním listě svatého Pavla Korinťanům a podtrhuje některé zásadní postoje:

„Láska je trpělivá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží“ (1Kor 13,4 – 7).

Trpělivost není jednoduše všechno snášet, neznamená to nechat si od druhých ubližovat nebo tolerovat fyzické útoky nebo dovolit, aby s námi zacházeli jako s věcmi. Trpělivost je jedna z charakteristik Boha smlouvy. On se skrze milosrdenství projevuje jako trpělivý. Proto pro nás musí být trpělivost zkušeností soucitu a sebeovládání, abychom nereagovali násilím na slabost druhých, abychom se nenechali přemoci zlem, abychom neztratili odvahu konat dobro.

Papež mluví také o **postoji služby** jako o dynamickém a tvořivém vztahu tváří v tvář potřebě druhých, jako o laskavé lásce, která hledá dobro druhých; velkorysé lásce, která koná dobro, protože láska není pouze cit, ale je to schopnost konat dobro.

Je **radostí z dobra druhého**, protože tam, kde je láska, nemůže být nelibost vůči druhému. Opravdová láska oceňuje úspěchy druhých, necítí je jako ohrožení, upřímně oceňuje každou lidskou bytost a uznává její právo na štěstí. Závist je naopak smutkem z dobra druhého, který ukazuje na to, že nás jeho štěstí nezajímá.

V tomto seznamu evangelních postojů je také odkaz na **pýchu**, která jistě není v souladu s láskou, protože pýcha je touhou po slávě toho, kdo se považuje za lepšího než ostatní. Láska se ovšem před druhými nevytahuje; je naopak pozorná, konstruktivní, má pochopení, pečuje, chrání a je pozorná ke slabým. Arogantní jsou, uzavírá papež, nesnesitelní.

Aby mohlo dojít k opravdovému setkání s druhým, je nezbytná **přívětivost**; dívat se na druhého přívětivým pohledem. Láska je přívětivá, vytváří nová pouta, zušlechťuje svazky, tvoří nové způsoby zapojení druhých, vytváří solidní sociální síť. Kdo miluje, je schopen říci slova povzbuzení, jež vlévají důvěru, dodávají sílu, animují, utěšují a povzbuzují.

Ježíš byl takový. Animoval lidi… Říkal: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy“ (Mt 9,2); „Ženo, tvá víra je veliká!“ (Mt 15,28); „Vstaň!“ (Mk 5,41); „Jdi v pokoji“ (Lk 7,50); „Nebojte se“ (Mt 14,27). Jeho slova byla taková, že vlévala odvahu a naději. V našich rodinách se můžeme naučit mnoho z Ježíšova způsobu řeči a především z jeho přívětivých postojů.

Odpoutanost je další náležitostí lásky. Abychom milovali druhé, je třeba nejprve milovat sebe sama, avšak nikoliv láskou hledající vlastní zájmy: „Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých“ (Flp 2,4).

Odpouštět znamená nemít na zřeteli zlo, znamená to přijmout pozitivní postoj, který chce pochopit slabost druhého a snaží se najít omluvu pro jeho slabost tak, jako to dělal Ježíš: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lk 23,34). Abychom mohli odpouštět, potřebujeme projít osvobozující zkušeností, potřebujeme zakusit objetí bezpodmínečné lásky Boha, který miluje bez hranic.

Láska se **raduje s druhými**, raduje se z pravdy, má zalíbení v dobru druhého, uznává jeho důstojnost, jeho dobré skutky. Láska se dává, je schopná riskovat…, protože „Bůh miluje radostného dárce“ (2Kor 9,7) a „blaženější je dávat než dostávat“ (Sk 20,35).

Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží…; v tomto zdůrazněna dynamika lásky, která je navzdory kultuře schopná čelit jakékoliv věci. Láska neničí obraz druhého, nedává průchod hořkosti. Láska přijímá i toho, kdo je příčinou újmy, umí žít s nedokonalostí, mlčí před omezeními milovaného člověka.

Manželé, píše papež, se musí naučit mluvit dobře jeden o druhém, podtrhovat dobré stránky druhého a nezdůrazňovat tolik jeho slabosti. Což předpokládá mít pod kontrolou jazyk, protože ten je někdy „plný smrtonosného jedu“ (Jak 3,8).

Láska je poháněna důvěrou, nepotřebuje kontrolovat druhého a pečlivě ho hlídat na každém kroku, aby zabránila tomu, že unikne z našeho objetí. Láska nechává svobodnými, zříká se toho, že bude mít všechno pod kontrolou, že bude vlastnit a ovládat druhého. Láska je prostor pro autonomii, otevřenost svobodě, protože tam, kde není láska, není svoboda.

Láska nad ničím nezoufá. Je důležité věřit, že se druhý může změnit a stát se lepším; věřit, že je možné dozrávání a že skryté možnosti mohou vyrůst.

Láska posvěcená svátostí manželství neboli „manželská láska“ je dynamická a neustále roste působením milosti (protože je to Bůh, kdo ji posvěcuje). A jestliže tato láska neroste, může jí hrozit nebezpečí. Tvrdí se, že manželská láska je možná skrze Boží milost, roste však také díky lidskému úsilí, vnitřnímu tichu, naslouchání srdcem, zříkání se, dialogu, modlitbě, výchově citů (kdy se přemáhá nedostatek jejich kontroly a touha vlastnit druhého), díky postoji toho, kdo přiznává druhému důležitost a nepodceňuje jeho potřeby a přání.

V závěru kapitoly papež odkazuje na celibát a na manželství pro Boží království. Láska, říká papež, se projevuje různě a různými způsoby života v souladu s různými povoláními. Celibát a panenství pro Boží království jsou formami lásky, jsou Božím darem (1Kor 7,7). Není nadřazenosti ani podřadnosti mezi různými povoláními. Manželství a celibát jsou dvě doplňující se povolání.“

Pátá kapitola: Láska se stává plodnou (AL 165 – 198)

Láska je vždycky otevřená k přijetí nového života, láska vždycky život dává a rodina je místem, kde je život počat, kde je přijímán a rozvíjí se. Každý nový život přichází jako dar od Boha, jako znamení jeho nezištné lásky.

Papež říká, že každá žena má účast na „tajemství stvoření, které se obnovuje v lidském rodě“[1], proto je mateřství spoluprací s Bohem na zázraku každého nového života.

Čteme to tak v Písmu svatém:

„Utkal jsi mě v lůně mé matky“ (Ž 139,13).

„Dříve, než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě,

dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě“ (Jer 1,5).

A papež se srdcem opravdového otce a pastýře píše: „Každou těhotnou ženu bych rád požádal: pečuj o svoji radost a nic ať neodejme vnitřní radost mateřství. Dítě si zasluhuje tvoji radost. Nedovol, aby strach, starosti, komentáře druhých nebo problémy zhášely štěstí z toho, že jsi nástrojem Boha, aby na svět přišel nový život.“[2]

Každé dítě má právo, aby se mu dostalo **lásky matky a otce**, oba jsou nutní pro jeho celistvý a harmonický růst. Respektovat důstojnost dítěte, znamená potvrdit jeho nezbytnou potřebu a jeho přirozené právo mít matku a otce, spolupracovníky Boží lásky. Tatínek a maminka společně učí hodnotě vzájemnosti, setkání v různosti, kde každý přináší svou vlastní identitu, otcovskou a mateřskou, mužskou a ženskou pro harmonický rozvoj dítěte.

Jsme si vědomi, říká papež, že dnes mnoho dětí a mladých zakouší nepřítomnost rodičů. Je tu prázdno po mateřské přítomnosti a krize otcovství. A zvláště vzhledem k těmto těžkým situacím, jakou je krize otcovství, říká: „Matky jsou nejúčinnější protilék na šířící se sobecký individualismus. [...] Ony dosvědčují krásu života.“[3] Bezpochyby by společnost bez matek byla společností nelidskou, protože maminky dokážou vždycky, i v nejhorších okamžicích, dosvědčovat něhu, oddanost, morální sílu.

A konečně se mluví o **širší rodině**. Mateřství není výhradně biologickou realitou, ale vyjadřuje se různými způsoby, například adopcí. Adopce je skutkem lásky, skrze adopci se plodnost lásky rozrůstá a rozšiřuje.

---

[1] JAN PAVEL II., *Catechesi (*12 marzo 1980), 3: *Insegnamenti* III, 1 (1980), 543, citato in *Amoris Laetitia*, 168.

[2] AL, 171.

[3] AL, 174.

Celostátní setkání mládeže

Milí farníci,

byla jsem požádána otcem Jožkou, abych vám zprostředkovala moje zážitky z CSM v Olomouci. Začala bych tím, s čím jsem tam jela… někde jsem četla jiný „překlad“ těch tří písmen CSM. Bylo tam napsáno: **C = cíl, S = společenství, M = možnosti.** A přesně s tímto mottem jsem jela. A hlavně jsem si opakovala, Neboj se, jelikož to bylo hlavní motto celého setkání.

Ještě při dobalování věcí v úterní ráno se mi moc nechtělo, ale věděla jsem z vyprávění ostatních, že to bude pecka. A opravdu byla, již na nádraží v Prostějově, kde jsem si vzala sluchátka a pustila si hymnu setkání tak jsem měla hned úsměv na tváři a tušila, že to bude opravdu silný zážitek. A na Olomouckém nádraží už jsem byla přímo nadšená, a hlavně už jsem věděla, že nejsem sama..

Sama jsem určitě nebyla, protože takových jako já tam nakonec bylo cca 7000. A bylo to úžasné! Všude tam vál Duch svatý a byla cítit Boží přítomnost.

Vůbec nevím, o čem mám psát dříve. Byla tam toho spousta, přednášky, otevřené kláštery, různé druhy modliteb, a mnoho dalšího.

Já vám tedy vypíchnu z oblasti přednášek tu, co mě zaujala nejvíce z těch několika, které jsem absolvovala. Byla to přednáška Jiřího Stracha na téma (teď si nemůžu vzpomenout). Zaujala mě tím, jak byla lidská a bezprostřední. Bez odborných termínů, a rádoby chytrých rad do života. Pan Strach mluvil o své zkušenosti a svém pohledu, což se nakonec ukázalo jako daleko lepší, než jít a něco jen přejímat a kopírovat dál. Zkrátka jsme tam „jen seděli“ a přemýšleli nad vším, co nám říká, a každému z nás se potom otevíraly otázky na, které jsme si hledaly odpovědi.

Z oblasti otevřené kláštery, bych vyzvedla zejména klášter bratří Dominikánů.. Již při vstupu do kláštera jsme měli pocit, že jsme doma. Ne v žádném zpustlém temném místě bez života. Byly to sice místnosti střídmě zařízené, ale krásné. Kaple byla útulná s překrásnou květinovou výzdobou. A hlavně nám bylo ukázáno, že jsou to úplně normálně bydlící, spící a živící se lidé s báječným smyslem pro humor. Zkrátka byl zbořen mýtus o tichých klidných mniších, protože to Dominikáni určitě nejsou.

Tak a teď modlitby. Budu vám vyprávět o modlitbách Taizé, které určitě znáte. Taizé byly v hlavním programu ve čtvrtek večer (myslím, ale s jistotou nevím). Nejprve jsme si s naší partou říkaly, že si tam schrupnem a z modlitby nebude nic. Opak byl pravdou. I přes

meditativní až hypnotické účinky stále se opakujících se písňových textů, jsme byli velice čilí a rozjímající. A nakonec si ji zvolili jako nejkrásnější modlitbu z celého setkání.

A nakonec vám ještě povím o pouti na Sv. Kopeček. Na pouť se vycházelo po diecézích. Takže když měla sraz Olomoucká arcidiecéze na Dolním náměstí, měla jsem obrovskou radost, protože se mi povedlo pozdravit se se všemi mými kamarády, kteří byli též na setkání. Jelikož mezi necelými dvěma tisíci se hledali lépe.

A pak jsme tedy společně vyrazili na pouť, která měřila cca 8km. Cesta ubíhala docela rychle i v tom nepříliš studeném počasí. V poslední části se cesta rozdělovala na tři. Já jsem si vybrala trasu C. Ta byla sice nejdelší, ale zato s krásnými výhledy na Olomouc a okolí. Byla to cesta s citáty o svátosti smíření s krásnými fotografickými ilustracemi. A nabízela mnoho podmětů k zamyšlení.

Závěrem bych vám chtěla říci, že CSM v Olomouci se skutečně stalo životním a neopakovatelným zážitkem a vřele vám doporučuji takovéto typy akcí. Je toho velice mnoho o čem bych vám mohla vyprávět, ale to bych asi potřebovala zpravodaj na další rok jenom pro svoje články. Byla to pro mě taková velice příjemná duchovní sprcha a osvěžení do dalšího života.

Tereza Spurná

Hospodaření farnosti

FINANČNÍ SITUACE FARNOSTI K 1. září 2017		
Příjmy ze sbírek:		9 769,- Kč
Zůstatek pokladny:		19 305,- Kč
Zůstatek účtu:		470 546,80 Kč
Výdaje:	Záloha na plyn	1 640,- Kč
	Vodné zálohy do 9.2018	1 240,- Kč
	Mešní víno	255,- Kč

FINANČNÍ SITUACE FARNOSTI K 1. SRPNU 2017		
Příjmy ze sbírek:		10 101,- Kč
Příjem z nájmu:	Makovec	3 000,-Kč
Zůstatek pokladny:		9 536,- Kč
Zůstatek účtu:		473 681,80 Kč
Výdaje:	Záloha na plyn	2 540,- Kč
	Truhlíky do kostela	1 250,- Kč
	Zemina	115,- Kč

FINANČNÍ SITUACE FARNOSTI k 30. červnu 2017		
Příjmy ze sbírek:		8 823,-Kč
Zůstatek pokladny:		800,-Kč
Zůstatek účtu:		473 221,80Kč
Výdaje:	Mzdový fond	26 194,- Kč
	Společné aktivity mládeže	2 800,- Kč
	Záloha elektřina čtvrtletní 2x	5 370,- Kč
	Sbírka na církk. školy	1 680,-Kč
	Stojan na kytaru	320,-Kč
	Oprava tiskárny	420,-Kč
	Omítka	863,-Kč
	Hostie	355,-Kč

ZPRAVODAJ
vydává Římskokatolická farnost Smržice pro vnitřní potřebu.
Vychází měsíčně; příští číslo vyjde 29. 10. 2017
Duchovní správce farnosti: O. Josef Glogar SDB,
bydlí na faře v Prostějově, Filipcovo nám. 4, tel. 731 600 085, e-mail: jglogar@seznam.cz
Své příspěvky můžete posílat také na e-mail: ivana.matyaskova@quick.cz